

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/272/2018
Identifikačné číslo spisu:	1211229348
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1211229348.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. G., bývajúceho v J., zastúpeného JUDr. Jurajom Žuchom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Palisády č. 33, proti žalovanému News and Media Holding a.s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova č. 25, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom v Bratislave, Digital Park II, Einsteinova č. 25, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/229/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2017 sp. zn. 4Co/138/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 12. mája 2014 č. k. 8C/229/2011-203 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa po pripustení jej zmeny voči právnomu predchodcovi súčasného žalovaného, spoločnosti SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., domáhal zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur z dôvodu, že došlo k porušeniu jeho práva na ochranu osobnosti. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému, v tom čase spoločnosti SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., náhradu trov konania vo výške 1.209,66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. novembra 2017 sp. zn. 4Co/138/2015 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku aj v celom rozsahu poukázal a preto tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V odôvodnení dovolania, ktorého prípustnosť vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávnosť skutkových zistení, hodnotenie dôkazov, ako aj neudržateľnosť, neodôvodnenosť až arbitrárnosť skutkových a právnych záverov. Zároveň videl pochybenie odvolacieho súdu aj v tom, že v rámci svojho rozhodovania nevykonal test proporcionality. V závere žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie v zmysle vyššie uvedeného zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal odmietnuť ako neprípustné, resp. zamietnuť ako nedôvodné s tým, že žiada priznať náhradu trov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 319/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je

(procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania (i) z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti n a konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

13. Pokiaľ ide o dovolateľom namietané nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy mal za to, že skutkové a právne závery krajského súdu sú neudržateľné, neodôvodnené až arbitrárne dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

14. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho

súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

15. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo vtedy, keď má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami približujú k „justičnému omylu“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

16. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd vydal nepreskúmateľné rozhodnutie. V uvedenej súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že e pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosti vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

18. Naostatok dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. Dovolateľ namieta aj nedostatky v procese dokazovania, keď súdy nižšej inštancie dospeli podľa jeho tvrdenia k nesprávnym skutkovým zisteniam a ich tvrdenia nemali oporu ani vo vykonanom dokazovaní. Zároveň namieta hodnotenie dôkazov a nesúhlasil s názorom súdov nižšej inštancie, že by mal strieť široký rámec kritiky na jeho osobu. Podľa názoru dovolateľa navyše odvolací súd v nie nevyhnutnej miere obmedzil ústavné právo žalobcu na ochranu osobnosti tým, že nesprávne hodnotil dôležitosť jednotlivých ústavných práv, keď viac pripisoval právu na slobodu prejavu oproti právu na ochranu osobnosti. Mal za to, že odvolací súd nevyriešil ani tú právnu otázku, či s a v danom prípade jedná o tvrdenie nepravdivého, resp. pravdivého faktu alebo vecného, resp. nevecného hodnotiaceho úsudku. Načo dovolací súd poukazuje na č. I. 13 rozsudku odvolacieho súdu, kde bolo konštatované, že: „Uverejnené informácie ani nemožno považovať z a nepravdivé, keďže v danom relevantnom čase zodpovedali aktuálnym poznatkom orgánov činných v trestnom konaní. Žalovaného nemožno

sankcionovať ani za expresívnejšie výrazy zo strany autora článkov, keďže ich použitím došlo k prehánaniu a provokácii, pričom aj rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva takýto spôsob realizácie práva na slobodu prejavu dovoľuje. Uvedené sa vzťahuje aj na titulky a podtitulky jednotlivých článkov, ktoré mali čitateľa zaujať, aby si článok prečítal, pričom titulok nemožno posudzovať samostatne, ale len v kontexte s obsahom celého článku. Uvedenými článkami nedošlo ani k porušeniu zásady prezumpcie nevinoty žalobcu, pretože žalobca nebol v článkoch prezentovaný ako vinný, ani označený ako uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy súdom a odsúdený, ale vždy bol označený jeho aktuálnym statusom vyplývajúcim z trestného konania, teda ako podozrivý, obvinený, vzatý do väzby, prepustený z väzby, obžalovaný, pričom zo žiadneho článku nevyplyva, že by trestné konanie bolo právoplatne skončené, a tento dojem nemohol ich čitateľ vzhľadom na obsah článkov ani nadobudnúť. Nebol splnený ani ďalší predpoklad pre vznik zodpovednosti žalovaného za porušenie žalobcovho práva na ochranu osobnosti, a to vznik ujmy na strane žalobcu“. V zmysle čoho je zrejmé, že uvedená otázka bola odvolacím súdom dostatočne vyriešená.

20. Dovolateľ zároveň namietal skutočnosť, že odvolací súd vo svojom rozhodovaní pochybil, keď nevykonával test proporcionality k čomu dovolací súd takisto uvádza, že toto tvrdenie nie je dôvodné, pretože odvolací súd uvedený test vykonal, viď č. 1. 12 rozsudku odvolacieho súdu, v zmysle ktorého uviedol: „že došlo k naplneniu jedného z účelov tlače, a to informovať verejnosť o otázkach legitímneho verejného záujmu a zároveň nedošlo k zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti, keďže práve v posudzovanej veci bolo potrebné uprednostniť právo na slobodu prejavu žalovaného a právo verejnosti na informácie pred právom žalobcu na ochranu osobnosti. Spravodajstvo o uskutočnenej závažnej trestnej činnosti a o s tým súvisiacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, je prinášaním informácií o otázkach verejného záujmu, a teda realizáciou slobody prejavu a práva na informácie podľa čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru, pričom, ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie, všetky sporné články sú vzhľadom na ich obsah nepochybne spravodajskými a informujú o veci dôležitého verejného záujmu a ich autor zverejnením mena, priezviska a fotografie žalobcu neporušil ani príslušné ustanovenie Etického kódexu novinára.“

21. Dovolací súd k vyššie uvedeným námietkam uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy (O.s.p.) dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového i mimosporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Na základe čoho sú vyššie uvedené námietky dovolateľa nedôvodné.

22. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné a v tejto časti dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

23. Dovolateľ v dovolaní výslovne uplatnil aj dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Uplatnený dovolací dôvod však nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. nevymedzil právnu otázku ani necitoval rozhodnutia, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

24. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

25. Dovolací súd konštatuje, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako

dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. Dovolací súd je toho názoru, že len samotná polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd, a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď komentár autorov Edmund Horváth a Andrea Andrášiová k Civilnému sporovému poriadku).

26. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd dovolanie dovolateľa podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.